

Nibuno Kerstmis 2011

Geachte Vriend,

Weer is Kerstmis nabij, en voel ik me verplicht om contact te nemen met mijn vrienden en kennissen. Veel van mijn vrienden zijn al bij de Heer, maar toch zullen er nog enkelen zijn die me nog herinneren.

Wat mijzelf aangaat, moet ik steeds de Heer danken voor al het goede dat Hij me gedaan heeft gedurende mijn lang leven. Deze brief heb ik zelf getypt, en is ook een bewijs dat ik nog iets kan doen.

Hier in het rusthuis voor oude, zieke priesters, zijn we nu met 10 priesters en 2 zusters. Elke morgen vieren we samen de eucharistie, en hebben de maaltijden samen. Een 6tal vrouwen zorgen voor oze dagelijkse behoeften, en 1 van hen heeft de nachtwake. Op mijn kamer kan ik me goed behelpen, maar om buitenhuis te gaan heb ik iemand nodig om wat te helpen. Twee maal per week brengt men mij naar de kliniek hier vlak bij, voor een bad en rehabilitatie. Ik kan me dan ook bezig houden met het samenstellen van een schilderij met honderden kleine papiertjs, heel interessant.

Iedere dag tracht iedereen zich bezig te houden met wat hij wenst. Wat mijzelf betreft, ben ik vroeger druk geweest in verschillende parochies met preken, katechismus, studie van de Schrift; hier doe ik dat nu nog voort. Er is nog zoveel dat ik onlangs voor het eerst goed begrepen heb, bijzonder wat de dagelijkse eucharistie-viering betreft. Sinds omtrent 25 jaar geleden heb ik voor het eerst de schone waarde van de eucharistie geleerd, door de nieuwe visie sinds het Vatikaans Concilie. Kristus vraagt me nu elke dag te trachten Hem enigszins na te volgen, iedereen volgens zijn eigen bekwaamheid.

Omdat ik niet meer kan gaan of staan, maar altijd in een rolstoel zit, kan ik anderen niet veel meer helpen, maar kan wel bidden voor vele mensen, vele vrienden die nu al bij de Heer zijn, en ook daar voor mij zullen bidden, en ook velen die nog in leven zijn. Zo zijn er honderden mensen, levenden of overledenen, waar ik dagelijks voor bid. Dat geeft me zelf ook de kracht om al de ongemakken van het leven te dragen. Ik weet ook dat ik het zelf niet alleen moet dragen, maar dat de Heer zelf me steeds draagt.

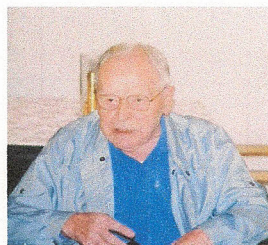
Dit jaar in Oktober werd ik 99 jaar, en elke dag dank ik de Heer omdat Hij zo goed geweest is die lange tijd, en nu nog steun geeft om geduld te beoefenen. Zoals ik U vroeger schreef, door enkele malen te vallen, kan ik nu niet meer gaan of staan, maar moet de rolstoel gebruiken om buiten mijn kamer te gaan. Verder ben ik wat hardhorig, maar op mijn kamer kan ik goed praten met mijn bezoekers. Daarbuiten ben ik bezig met de studie van de Schrift of andere boeken, en dat geeft me echte vreugde. Door het lange leven in het buitenland, kan ik boeken lezen en conversatie houden in het nederlands, frans, engels of japans. Daarom voel ik me niet eenzaam, dank aan de Heer

Hoe lang ik nog te leven heb, zal de Heer voor mij bepalen. Hij weet wat best is voor mij, en Hij geeft me de kracht om alles te dragen, samen met Hem. Ik voel me nooit alleen, de Heer is steeds bij mij. Hij is mijn sterkte en troost.

Voor u allen tot wie ik deze brief schrijf, vraag ik de Heer dat Hij ook U in alles een sterkte moge zijn in al wat U overkomt. Dat Hij U en Uwe familie en vrienden moge helpen en bewaren in echt geloof en vertrouwen. Dank U.

U toegenegen in Kristus

Jaak Van Assche

J. Van Assche